

tünetei. 2008 júliusában került a Soproni Nyugdíjas Pedagógus Otthonba. Itt érte a halál 2009. november 15-én.

Horváth Marietta, a virtuóz hegedűs és közszeretnek örvendő zenetanár, képzőművészként és szépíróként is tiszteletreméltó életművet alkotott. Nem ő tehet róla, hogy nevét sem a Kortárs Magyar Művészeti Lexikonban, sem az Új Magyar Irodalmi Lexikonban nem találjuk. Az idő, ha sokszor megkésve is, előbb-utóbb igazságot szolgáltat az erre érdemesnek. A szülőváros és a tájhaza azonban addig sem feleli el Horváth Mariettát. Salamon Nándor már szerepelteti őt a Kisalföldi Művészek Lexikonában, s hála fivére, Horváth Róbert és Winkler István odaadó igyekezetének, a jövő év januárjában emlékkiállítás fogja bemutatni sokoldalú, értékes munkásságát a soproni Várkerület Galériában.

Legyen igaza Juhász Gyulának: „Nem múlnak ők el, akik szívünkben élnek.”

Irodalom

Zentai László: Horváth Marietta: Kezedben a mécs. In: Soproni Füzetek, 1980, 204–207.

Káldos Gyula: Horváth Marietta a negyedik regényén dolgozik. Új Kemenesalja, 1990.

Nagy Alpár: Egy soproni muzsikusz házaspár emlékére. In: Soproni Füzetek, 1999, 236–238.

Török Magda: Szivárvány havasán. Dessewffy-Horváth Mariettát Sopronban húzta a szíve. Nyugati Kapu, 2000. május 5.

Majtényi Zoltán: Érdekes emberek (Lektorai jelentés) In: Dessewffy-Horváth Marietta: Régi jó soproniak, Sopron, 2002. 7.

Kovács József László: A Soproni Parnasszus. Bp. 2003, 117.

Becht Rezső: A bűvös henger, XII. fejezet. In: Soproni Füzetek, 2009, 17.

Horváth Róbert: Dessewffy-Horváth Marietta személyi adatai (kézirat).

Salamon Nándor: Kisalföldi Művészek Lexikona, Győr, 1998, 132.

Sarkady Sándor: Dessewffy-Horváth Marietta: Régi jó soproniak. In: Sarkady Sándor: Minden élet szolgálat, Sopron, 2005, 571–572.

KUBINSZKY MIHÁLY | Krisch Róbert (1921–2010)

Krisch Róbert a Soproni Városszépítő Egyesületnek 28 éven át gazdasági vezetője volt, érdemeiért az Egyesület elsőként választotta dísztaggá. A város 2005-ben „Sopronért” díjjal tüntette ki. A munkán felül elismertségét mindenkivel szemben barátságos megnyilatkozásainak és magas fokú emberi kvalitásainak köszönhette. Sokat tett a Soproni Szemle érdekében, az ő vállára nehezedett bevezetése után az előfizetéssel kombinált egyesületi tagdíj bonyolult adminisztrálása is, amit sikeresen oldott meg.

Krisch János, a vasúton dolgozó fémipari szakmunkás és Rosenits Teréz tizedik gyermekeként 1921. június 12-én született Sopronban. Idős korában is boldog gyermekkorra emlékezett vissza: játékokra pajtásaival a Bécsi utcai szülői házban és a közeli Sas téren, reggeli ministrálásokra a Szentlélek-templomban Papp Kálmán városplébános, későbbi megyéspüspök szentmiséin.

Tanulmányait az úgyszintén közeli polgári iskolában kezdte, majd a Felsőkereskedelmi Iskolában folytatta. Az érettségit követően dr. Beck József, ismert soproni ügyvéd ajánlásával az ácsi cukorgyár igazgató-tulajdonosának, Patzenhofer Herbertnek lett a titkára. Ezt a tevékenységét egyhamar megszakította a katonai szolgálat. Magyaróvárott és Baján képezték ki. Karpaszományos zászlósi rangban teljesített 1944-ben frontszolgálatot Kárpátalján, a visszavonulást követően angol fogságba esett. A szerencsés hazatérést követően ismét visszakerült az ácsi cukorgyárba, most már főkönyvelőként. Ezt a feladatot 22 évig látta el. 1967-ben – édesapja elhunytát követően – a családi házba kívánt visszaköltözni s ezért mind közelebb levő munkahelyeket választott. Előbb a Petőházi Cukorgyárat, rövidesen a peresztegi Mezőgép Vállalatot. Végül a Soproni Építőipari Szövetkezethél dolgozott mint főkönyvelő. S dolgozott még a hatvan éves korban jól megérdemelt nyugdíjba vonulást követően is.

1947-ben feleségül vette az ugyancsak soproni Kertész Karolint, aki szintén állást vállalt Ácsott. A házasságból 1953-ban született ifjabb Róbert, akire édesapja mindenkor büszke volt. Robi bácsi boldog családi élete végén súlyos megpróbáltatása volt, hogy a szeretett feleség hosszú betegséggel éveken át ápolásra szoruló fekvő beteg lett. Rendíthetetlen ragaszkodással látogatta öt éveken át a kórházban minden nap. Akkor is, amikor a beteg már nem ismert meg őt sem. A sors tragédiája, hogy néhány szobával mellette halt meg 2009 őszén, amikor férje egy baleset következtében rövid ideig ugyancsak kórházi ápolásra szorult.

Robi bácsi – mert ekkor már mindenki így szólíthatta – 1980-tól kezdve látta el minden ellenszolgáltatás nélkül a munkát a Városszépítő Egyesületben. Később egy riport során szóba került, hogy az Egyesület közel ezer főt számláló tagjainak nagy hányadát személyesen ismerte. Ezért ha valamelyikük elhunyt, mindig fájdalommal vette ki annak kartonját a tagságot nyilvántartó dobozból. Ez idén, az Egyesület február 1-jén tartott közgyűlésen még részt vett, vidáman beszélgetett velünk. De néhány nappal később, február 8-án a jó Isten az ő kartonját is kivetette a dobozból. 19-én kísértük utolsó nyugvóhelyére a Szent Mihály temetőben.

VARGA IMRÉNÉ | Száz éve született Bérci Jenő (1910–1979)

*Nem múlnak ők el, kik szívünkben élnek,
hiába szállnak árnyak, álmok, évek.
(Juhász Gyula)*

Bérci Jenő – akit sokaknak Zigi bá' néven él az emlékezetében – 1910. március 1-jén született Sopronban, szülei Bruckbauer Rezső és Sowitschberger Katalin voltak. Nagyapja, Bruckbauer János, Wilkenauból (Csehország) indult el és telepedett le Sopronban. Elemi iskoláit az evangélikus népiskolában végezte, majd a Széchenyi István Főreáliskolában folytatta tanulmányait, ahol érettségire tett. Érettségi után katonai szolgálatra vonult be, ennek letelte után 1932-ben Sopron Vármegye Alispáni Hivatalához nyert beosztást mint díjtalan kiegészítő. Ezzel egy időben kérte nevének Bruckbauerról Bércire való magyarosítását. A díjtalan kiegészítőből vármegyei számvevői alkalmazott lett, 1940-ben pedig vármegyei díjnokká nevezték ki.

1933 és 1943 között négyszer hívták be katonai szolgálatra. Megjárta a Felvidéket, Erdélyt és a Don-kanyart, ahonnan súlyos sérüléssel tért haza. A háború után újra elfoglalta régi munkahelyét, ahonnan 1950. július 1-jével, Sopron vármegye megszűnésével nyugdíjazták. Ezt követően a család szőlőjét gondozta, ápolta – ő, aki alkoholt sohasem fogyasztott...

1952-ben a Soproni Testnevelési és Sport Tanácsnál, 1957-ben a Soproni Mérnöki Hivatalnál, 1958-ban a Soproni Vasutas Sport Egyesületnél dolgozott mint alkalmi munkás. 1959. április 13-án vették fel a Soproni Víz és Csatornaművekhez úszómesternek a Kisuszodába. Ennek megszűnésével a Löver uszodába került s itt dolgozott egészen 1979. március 15-én hirtelen bekövetkezett haláláig.

Egész életét a sport és az egészséges életmód vezérelte. A gimnáziumi években tornából mindig jeles volt. 1928-ban már az iskola vízipóló csapatának tagja. 1930-